

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Viktora Kučery a soudců JUDr. Lenky Matyášové a JUDr. Jakuba Camrdy v právní věci žalobce: **N. K.**, zast. JUDr. Ing. Jakubem Backou, advokátem se sídlem Hládkov 701/4, Praha, proti žalované: **Policie České republiky**, Krajské ředitelství policie Ústeckého kraje, se sídlem Masarykova 27, Ústí nad Labem, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 11. 11. 2020, č. j. 42 A 24/2020 - 48,

t a k t o:

- I. Rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 11. 11. 2020, č. j. 42 A 24/2020 - 48, **se ruší**.
- II. Rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Ústeckého kraje, ze dne 29. 9. 2020, č. j. KRPU-160869-24/ČJ-2020-040022-SV-ZZ, **se ruší**.
- III. Žalobci **se** náhrada nákladů řízení o žalobě a o kasační stížnosti **nepřiznává**.
- IV. Odměna a náhrada hotových výdajů ustanoveného zástupce žalobce v řízení o kasační stížnosti JUDr. Ing. Jakuba Backy **se určuje** částkou 4 114 Kč. Tato částka mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do třiceti (30) dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

O d ů v o d n ě n í:

I. Vymezení věci

[1] Kasační stížností se žalobce (dále jen „stěžovatel“) domáhal zrušení v záhlaví označeného rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem (dále jen „krajský soud“), který zamítl jeho žalobu proti rozhodnutí žalované ze dne 29. 9. 2020, č. j. KRPU-160869-24/ČJ-2020-040022-SV-ZZ; tímto rozhodnutím žalovaná rozhodla o zajištění stěžovatele za účelem správního vyhoštění podle § 124 odst. 1 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění účinném do 30. 9. 2020 (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), a to na dobu 90 dnů ode dne omezení osobní svobody z důvodu nebezpečí, že by mohl mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění.

[2] Stěžovatel odešel z Pákistánu v létě 2017, neboť se obával o svůj život v důsledku rodinných sporů o pozemky, při kterých již přišli o život bratrance jeho otce. Také uvedl, že v oblasti, ze které pochází (provincie Chajbar Paštunchwá, město Pěšavár) působí hnutí Tálibán, jehož členové unášejí lidi. Cestoval nejprve do Turecka, kde pracoval asi 2,5 roku jako instalatér. Poté přijel lodí do Řecka, odkud se vydal do Itálie. Z italského města Terst měl v plánu odjet autobusem za svým známým do Neapole, řidič jej však nenechal nastoupit, neboť u sebe neměl žádný doklad. Proto nastoupil na jiný autobus, který mířil do Německa. To však zjistil až v Německu, kdy jej dne 27. 9. 2020 kontrolovala hlídka německé policie (měl v plánu cestovat pouze do Neapole za svým známým). Poté byl předán na základě readmisní dohody se Spolkovou republikou Německo do České republiky, kde žalovaná zahájila se stěžovatelem úkony správního řízení ve věci správního vyhoštění z území členských států Evropské unie.

[3] Žalovaná následně dne 29. 9. 2020 vydala v záhlaví specifikované rozhodnutí, kterým stěžovatele podle § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců zajistila za účelem správního vyhoštění (viz výše). V napadeném rozhodnutí uvedla, že jí není známá žádná objektivní překážka, která by bránila realizaci správního vyhoštění. Spory s rodinnými příslušníky může stěžovatel řešit prostřednictvím bezpečnostních složek v Pákistánu, přičemž obecné informace o bezpečnostní situaci v Pákistánu nesvědčí o tom, že by realizace vyhoštění nebyla možná. To ostatně vyplývá také ze závazného stanoviska Ministerstva vnitra k možnosti vycestování.

II. Rozhodnutí krajského soudu

[4] Rozhodnutí o zajištění napadl stěžovatel žalobou, ve které namítal, že žalovaná dostatečně nezvážila realizovatelnost účelu zajištění stěžovatele, neboť nesprávně vypořádala stěžovatelova tvrzení o hrozící újme. Při výslechu, který se konal dne 28. 9. 2020, stěžovatel výslovně uvedl, že mu v Pákistánu hrozí vážná újma ze strany Tálibánu, jakož i ze strany zneprátelené části jeho rodiny. Žalovaná byla povinna se těmito tvrzeními zabývat, což však fakticky neučinila. Konkrétní obavy stěžovatele z jemu hrozící vážné újmy nevypořádalo ani Ministerstvo vnitra, které vyhotovovalo závazné stanovisko k možnosti jeho vycestování.

[5] Krajský soud podle § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) stěžovatelovu žalobu zamítl s tím, že odůvodnění žalované považuje za dostatečné. Žalovaná při rozhodování vycházela ze závazného stanoviska Ministerstva vnitra a z informace o bezpečnostní a politické situaci v Pákistánu (květen 2019). Výslovně také uvedla, že spory s rodinnými příslušníky může stěžovatel řešit prostřednictvím bezpečnostních složek Pákistánu. Námitku týkající se hnutí Tálibán stěžovatel nijak nerozvedl, pouze obecně poukázal na skutečnost, že toto hnutí působí v oblasti, ze které pochází. Žalovaná proto podle krajského soudu dospěla ke správnému závěru, že celková bezpečnostní situace v Pákistánu „není skutečností, která by absolutně bránila možnosti vyhoštění žalobce, obzvláště za situace, kdy žalobce nijak neuvedl, že by hrozba ze stran Talibanu měla z nějakého důvodu směřovat konkrétně proti jeho osobě.“ Závěrem krajský soud zdůraznil, že žalovaná v rámci řízení o zajištění za účelem správního vyhoštění posuzuje pouze potenciální realizovatelnost vyhoštění. Konkrétní osobní poměry cizince ve vztahu k možnosti jeho návratu do země původu jsou předmětem přezkumu až v následném řízení o správním vyhoštění.

III. Kasační stížnost a vyjádření žalované

[6] Rozhodnutí krajského soudu napadl stěžovatel kasační stížností, v níž uvedl jedinou námitku směřující do nesprávného vyhodnocení realizovatelnosti účelu zajištění (správního vyhoštění) – žalovaná vyhodnotila eventuální hrozbu vážné újmy v Pákistánu nesprávně, resp. nedostatečně. Stěžovatel nesouhlasil s názorem krajského soudu a zdůraznil, že zajištění bez konkrétního vypořádání jeho obav z vážné újmy v Pákistánu, a to alespoň základním, přezkoumatelným a přijatelným způsobem, není možné. Žalovaná sice vycházela ze závazného

pokračování

stanoviska Ministerstva vnitra, toto stanovisko však musí rovněž obsahovat konkrétní vypořádání tvrzené újmy, a pokud tomu tak není, je podle názoru stěžovatele zjevně nesprávné.

[7] Žalovaná ve vyjádření ke kasační stížnosti zopakovala, že vycházela ze skutečností známých ze své úřední činnosti. Zohlednila informace o bezpečnostní situaci v Pákistánu, které jsou rovněž součástí spisu, a vycházela taktéž z tvrzení stěžovatele. K hnutí Tálíbán žalovaná zdůraznila, že stěžovatel uvedl pouze to, že toto hnutí působí v zemi jeho původu. Nijak však nerozvedl, jaká újma by mu měla v souvislosti s tímto hnutím vzniknout. Dále uvedla, že stěžovatel měl finanční prostředky vynaložené na cestu do Evropy použít spíše na přesídlení do bezpečnější oblasti v Pákistánu, čímž by vyřešil také své spory o rodinné pozemky. Závěrem zdůraznila, že stěžovatel nepožádal o mezinárodní ochranu v Řecku, kde pobýval zhruba 3 až 4 měsíce, v Itálii, ani v České republice, což dokresluje závěr o tom, že stěžovateli konkrétní nebezpečí nehrozí.

IV. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[8] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost byla podána včas, směřuje proti rozhodnutí, proti němuž je podání kasační stížnosti přípustné, a stěžovatel je zastoupen ustanoveným advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.). Poté přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů, ověřil při tom, zda napadený rozsudek netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), a dospěl k následujícímu závěru.

[9] Kasační stížnost je důvodná.

[10] Podstatou věci je posouzení zákonnosti zajištění stěžovatele za účelem správního vyhoštění podle § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, který zní následovně:

„Policie je oprávněna zajistit cizince staršího 15 let, jemuž bylo doručeno oznámení o zabájení řízení o správním vyhoštění anebo o jehož správním vyhoštění již bylo pravomocně rozhodnuto nebo mu byl uložen jiným členským státem Evropské unie zákaz vstupu platný pro území členských států Evropské unie a nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování, pokud je nebezpečí, že by cizinec mohl mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění, zejména tím, že v řízení uvedl nepravdivé údaje o totožnosti, místě pobytu, odmítl tyto údaje uvést anebo vyjádřil úmysl území neopustit nebo pokud je takový úmysl zjevný z jeho jednání.“

[11] Existenci nebezpečí, že by mohl mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění, stěžovatel v kasační stížnosti nerozporoval. V průběhu výslechu uvedl, že měl v plánu odjet za svým známým do Neapole, a v Německu, resp. v České republice se ocitl v podstatě náhodou. Nejvyšší správní soud proto pouze poznamenává, že důvod zajištění – tedy výše uvedená existence nebezpečí maření či ztěžování výkonu rozhodnutí o správním vyhoštění byla dána (srov. také rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 4. 2016, č. j. 8 Azs 171/2015 - 52, č. 3429/2016 Sb. NSS). Podstata zákonnosti stěžovatelova zajištění tkví v posouzení otázky, zda se žalovaná v rozhodnutí o zajištění dostatečně zabývala realizovatelností účelu zajištění. Zajištění totiž není účelem samo o sobě – jedná se o prostředek k dosažení cíle, kterým je v tomto případě právě správní vyhoštění.

[12] Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 15. 4. 2009, č. j. 1 As 12/2009 - 61, č. 1850/2009 Sb. NSS, uvedl, že úvaha správního orgánu o tom, zda je správní vyhoštění vůbec možné vykonat (tj. zda je jeho výkon alespoň potenciálně možný), je nezbytným předpokladem pro rozhodnutí o zajištění cizince podle § 124 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Z toho však nelze dovozovat, že by v každém rozhodnutí o zajištění musela žalovaná hodnotit veškeré hypotetické překážky vyhoštění, ani to, že by možnost výkonu správního vyhoštění musela být postavena najisto. Rozhodnutí o zajištění je prvním úkonem v řízení (§ 124 odst. 2 zákona o pobytu

cizinců), který vydává policie v určité časové tísní, což s sebou nese z podstaty věci jisté zestručnění odůvodnění tohoto rozhodnutí.

[13] Na druhou stranu i přes tuto časovou tíseň je nutné trvat na tom, aby rozhodnutí o zajištění nebylo svévolné a obsahovalo konkrétní skutečnosti odůvodňující zajištění cizince. Úvaha o potenciální možnosti výkonu správního vyhoštění je v podstatě základním kamenem, bez kterého žalovaná o zajištění za účelem správního vyhoštění rozhodnout vůbec nemůže. Přestože má žalovaná při rozhodování o zajištění pouze pomocnou úlohu, neboť zajištění není účelem samo o sobě (viz výše), nelze zajišťovat cizince, pokud zákonný účel omezení osobní svobody nebude pravděpodobně možné uskutečnit. Z povahy věci proto úvaha o realizovatelnosti správního vyhoštění musí předcházet rozhodnutí o zajištění za účelem správního vyhoštění. Řešení otázky, do jaké míry se tato úvaha musí promítnout v odůvodnění rozhodnutí o zajištění a jak musí být podrobná, naznačil rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 23. 11. 2011, č. j. 7 As 79/2010 - 150, č. 2524/2012 Sb. NSS.

[14] Smyslem řízení o zajištění podle výše citovaného usnesení rozšířeného senátu není konečné posouzení otázky, zda má být správní vyhoštění cizinci uloženo, ale vytvoření podmínek pro to, aby hlavní účel mohl být realizován a nebyl předem zmařen jednáním cizince. Proto má správní orgán povinnost zabývat se v řízení o zajištění cizince možnými překážkami správního vyhoštění v případech, jsou-li mu v době rozhodování o zajištění známy nebo kdy před rozhodnutím o zajištění vyšly najevo. V takovém případě je pak povinen tyto překážky předběžně posoudit a vyjádřit se k nim. Jedná se např. o situace, kdy již v době rozhodování o zajištění budou známy skutečnosti, pro něž by důsledkem správního vyhoštění mohl být nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života cizince, či pro které by správní vyhoštění znamenalo hrozbu skutečného nebezpečí (srov. § 179 odst. 1 a 2 zákona o pobytu cizinců). V odůvodnění rozhodnutí o zajištění proto musí nalézt odraz takové konkrétní skutečnosti svědčící o nemožnosti realizace správního vyhoštění, které cizinec sám tvrdil nebo které v řízení vyšly najevo jiným způsobem.

[15] V nyní projednávané věci stěžovatel od samého počátku uváděl jako skutečnost bránící jeho návratu do Pákistánu obavy o svůj život, které pramenily jednak z rodinných sporů o pozemky, v důsledku kterých již přišli o život bratrance jeho otce, a jednak z působení hnutí Tálibán, které v Pákistánu podle jeho tvrzení unáší lidi. Žalovaná pak v rozhodnutí o zajištění uvedla, že obavy z rodinných sporů mohl stěžovatel řešit prostřednictvím státních orgánů Pákistánu. Ve vztahu k hnutí Tálibán však žalovaná neuvedla v napadeném rozhodnutí vůbec nic – pouze odkázala na závazné stanovisko Ministerstva vnitra, podle kterého je vycestování stěžovatele do Pákistánu možné, a informace o bezpečnostní a politické situaci v Pákistánu založené ve spise.

[16] Zmiňované závazné stanovisko ovšem neuvádí, z jakého důvodu jsou obavy stěžovatele z působení hnutí Tálibán neopodstatněné. Naopak, na str. 3 tohoto stanoviska Ministerstvo vnitra výslovně připouští, že Pákistán, zejm. pak provincie Chajbar Paštunchwá je skutečně s hnutím Tálibán spjata – v této oblasti působí pákistánská armáda s cílem snížit počty teroristických útoků v zemi, které mají na svědomí různé teroristické a separatistické skupiny, včetně hnutí Tálibán (tyto skupiny se dle závazného stanoviska zaměřují na vládní instituce a civilisty). Stěžovatel přitom pochází právě z provincie Chajbar Paštunchwá (z města Pěšavár), která je z hlediska působení hnutí Tálibán problematická.

[17] I přes tyto skutečnosti Ministerstvo vnitra v závazném stanovisku uvedlo, že nenalezlo „žádné skutečnosti, na základě kterých by mohlo cizinci brožit v případě návratu do vlasti skutečné nebezpečí ve smyslu ustanovení § 179 zákona o pobytu cizinců, tedy porušení čl. 3 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod.“ Nadto Ministerstvo vnitra v závazném stanovisku odkázalo na informace o bezpečnostní a politické situaci v Pákistánu (které jsou rovněž součástí spisu). Tyto informace

pokračování

přítom potvrzují, že obavy o bezpečnost jsou v provincii Chajbar Paštunchwá odůvodněné. Podle těchto informací totiž muselo v důsledku útoků spojených s různými teroristickými a separatistickými skupinami (vč. radikálního hnutí Tálibán) opustit své domovy téměř 1,5 milionů osob, přičemž desítky tisíc osob byly zabity. Již z těchto informací lze dospět k závěru, že obavy z působení hnutí Tálibán v Pákistánu rozhodně nelze zlehčovat. Závazné stanovisko Ministerstva vnitra se však s těmito informacemi nijak nevypořádává – ba právě naopak, přestože na tyto informace odkazuje (některé informace také výslovně zmiňuje), je s nimi *de facto* v rozporu, neboť tvrzení stěžovatele o obavách z hnutí Tálibán zcela ignorovalo a vůbec se k nim nevyjádřilo.

[18] Rovněž žalovaná se v rozhodnutí o zajištění tvrzenými obavami ve vztahu k hnutí Tálibán nijak blíže nezabývala. V odůvodnění pouze odkázala na stanovisko Ministerstva vnitra. Nejvyšší správní soud dále podotýká a zdůrazňuje, že žalovaná nedala stěžovateli dostatečný prostor k tomu, aby své obavy z návratu do Pákistánu blíže konkretizoval. Přestože tyto obavy stěžovatel vyjádřil již při výslechu dne 28. 9. 2020, žalovaná stěžovateli nepoložila žádné doplňující otázky, na základě nichž by mohla vyhodnotit, zda jsou stěžovatelovy obavy důvodné a věrohodné. V momentě, kdy stěžovatel uvedl, že v Pěšaváru působí hnutí Tálibán, žalovaná zaměřila pokládané otázky na zcela jinou oblast (konkrétně se stěžovatele tázala na to, zda žádá vyrozumět zastupitelský úřad a na jakém místě si přebírá písemnosti), přičemž krátce poté výslech ukončila. Nelze však připustit, aby žalovaná v řízení o zajištění ignorovala skutečnosti nasvědčující tomu, že stěžovatelovy obavy z návratu do země původu by mohly být opodstatněné, a rezignovala tak na svou povinnost dostatečně zjistit skutkový stav věci. Z takto nedostatečně zjištěného skutkového stavu přitom následně vycházelo i Ministerstvo vnitra, které tentýž den vydalo předmětné závazné stanovisko.

[19] Přestože závazné stanovisko Ministerstva vnitra představuje formálně prostý podklad rozhodnutí podle § 50 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), má obdobné účinky, jako by se jednalo o závazné stanovisko podle § 149 správního řádu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 2. 2019, č. j. 8 Azs 76/2018 - 59), a do jisté míry předurčuje vyřešení otázky existence možných překážek vyhoštění, které je žalovaná v tomto typu řízení povinna zkoumat. I toto stanovisko musí obsahovat náležitě odůvodnění a musí reagovat na konkrétní tvrzení cizince v daném řízení. Je-li stanovisko formulováno obecněji, je povinností žalované o to pečlivěji odůvodnit, proč nepovažuje obavy stěžovatele z návratu do země původu za relevantní. K tomu však v nyní posuzovaném případě nedošlo. Vzhledem k výše uvedeným nedostatkům závazného stanoviska má Nejvyšší správní soud za to, že nebylo možné toliko odkázat na tento podklad, aniž by možné překážky správního vyhoštění byly skutečně náležitě posouzeny. I když musí těžiště posuzování překážek vyhoštění z podstaty věci ležet v samotném řízení o správním vyhoštění, nelze připustit, že skutečnosti podstatné z hlediska možnosti správního vyhoštění (tj. naplnění sledovaného účelu) bude žalovaná při výslechu zajišťovaného cizince a v napadeném rozhodnutí zcela ignorovat, vyjdou-li v řízení najevo, a spoléhat tak na to, že budou zohledněny následně v samotném rozhodnutí o správním vyhoštění. Stále je nutno mít na paměti, že zajištění představuje velmi citelný zásah do práv jednotlivce, což musí mít odraz i v odůvodnění rozhodnutí o zajištění.

[20] Přestože stěžovatel sám do detailů nerozvedl své obavy z působení hnutí Tálibán, bylo na žalované, aby tyto obavy podrobněji rozebrala a příp. vyvrátila cílenými otázkami. Z hlediska posuzování účelu zajištění – tedy toho, zda je správní vyhoštění alespoň potenciálně možné, je totiž zásadní, zda vůbec cizinec tyto obavy nastíní. K tomu v nyní projednávaném případě došlo, avšak žalovaná na sdělené obavy prakticky nijak nereagovala. Nelze proto stěžovateli klást k tíži to, že nerozvedl, jaká újma by mu měla v souvislosti se zmiňovaným hnutím Tálibán vzniknout, když mu žalovaná prostor pro bližší vysvětlení jeho obav vůbec neposkytla.

[21] Nejvyšší správní soud nemůže souhlasit s názorem žalované ani v tom, že stěžovateli konkrétní nebezpečí nehrozí, protože nepožádal o mezinárodní ochranu. O mezinárodní ochranu je sice na místě požádat bezprostředně poté, co k tomu má cizinec příležitost z hlediska zeměpisného i časového (přiměřeně srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 10. 2005, č. j. 2 Azs 423/2004 - 81), samotná skutečnost, že tak stěžovatel neučinil, však nemůže být dostatečným důvodem pro závěr o neexistenci překážek jeho vyhoštění (přiměřeně srov. také rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 2. 2016, č. j. 5 Azs 7/2016 - 22).

[22] Jelikož se žalovaná hrozbami ze strany radikálního hnutí Tálibán v rozhodnutí o zajištění dostatečně nezabývala (a nezabývalo se jimi ani Ministerstvo vnitra ve svém závazném stanovisku), byla důvodem závěru o neexistenci tvrzeného nebezpečí v podstatě právě pouze ta skutečnost, že stěžovatel nepožádal o mezinárodní ochranu. Závěry žalované pak bez dalšího převzal krajský soud. Ten uvedl, že žalovaná vycházela z poskytnutých informací Ministerstva vnitra (závazného stanoviska a informace o bezpečnostní a politické situaci v zemi původu), přičemž odůvodnění závěru o neexistenci překážek vyhoštění odpovídá podle názoru krajského soudu obecným tvrzením stěžovatele. Jak již však bylo uvedeno výše, tyto závěry neobstojí.

[23] Lze sice souhlasit s krajským soudem, že míra podrobností, v jakých správní orgán (potažmo následně také krajský soud) reaguje na vznesené námítky, do jisté míry odpovídá obecnosti či konkrétnosti stěžovatelových tvrzení a vznesených námitek. Přeneseně řečeno – jde o „spojené nádoby,“ které se do značné míry vzájemně ovlivňují. To ovšem nelze vnímat absolutně, obzvláště pak tam, kde jde zcela nepochybně o „problematickou“ zemi původu (Pákistán), ve které hrozba tvrzená stěžovatelem skutečně může nastat. Pakliže stěžovatel uvedl, že důvodem jeho obav z návratu je kromě rodinných sporů (které žalovaná vypořádala dostatečně) také působení hnutí Tálibán, bylo na žalované, aby na tyto obavy patřičným způsobem reagovala (případně je vyvrátila cílenými otázkami) a svůj závěr v rozhodnutí o zajištění náležitě odůvodnila.

[24] Je rovněž pravdou, že důvěryhodnost stěžovatele je do jisté míry oslabována tím, že cestu do Evropy absolvoval za pomoci převaděčů, přičemž měl namířeno za svým známým do Neapole, to však nemůže být důvodem pro rezignaci na požadavek řádně zjištěného skutkového stavu věci. V případě, že žalovaná při výslechu na tvrzení stěžovatele ohledně působení hnutí Tálibán nijak nereagovala, bylo nezbytné věnovat se této otázce v odůvodnění rozhodnutí o zajištění o to pečlivěji a důsledně zdůvodnit, proč působení tohoto hnutí samo o sobě hrozbu pro stěžovatele v konfrontaci s informacemi o zemi původu nepředstavuje.

V. Závěr a náklady řízení

[25] Nejvyšší správní soud uzavírá, že shledal kasační stížnost stěžovatele důvodnou, a proto podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zrušil napadený rozsudek krajského soudu.

[26] Zruší-li Nejvyšší správní soud rozhodnutí krajského soudu, a pokud již v řízení před krajským soudem byly pro takový postup důvody, současně se zrušením rozhodnutí krajského soudu může sám podle povahy věci rozhodnout o zrušení rozhodnutí správního orgánu [§ 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s.]. V dané věci by krajský soud v souladu s vysloveným závazným právním názorem neměl jinou možnost, vzhledem ke zjištěným vadám správního rozhodnutí, než toto rozhodnutí žalované zrušit. Nejvyšší správní soud proto v souladu s § 110 odst. 2 písm. a) ve spojení s § 78 odst. 1 a 4 s. ř. s. rozhodl tak, že sám rozhodnutí žalované zrušil.

[27] Nejvyšší správní soud současně nevyslovil, že se žalované věc vrací k dalšímu řízení, neboť rozhodnutí o zajištění je prvním úkonem v řízení (§ 124 odst. 2 zákona o pobytu cizinců); neexistuje tedy řízení, v němž by mělo být pokračováno (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 11. 2012, č. j. 9 As 111/2012 - 34, č. 2757/2013 Sb. NSS).

pokračování

[28] V případě, že Nejvyšší správní soud zruší rozsudek krajského soudu a současně zruší i rozhodnutí žalovaného správního orgánu podle ustanovení § 110 odst. 2 s. ř. s., je povinen rozhodnout kromě nákladů řízení o kasační stížnosti i o nákladech řízení, které předcházelo zrušenému rozhodnutí krajského soudu (viz ustanovení § 110 odst. 3 věty druhé s. ř. s.). Náklady řízení tvoří v tomto případě jeden celek a Nejvyšší správní soud tak rozhodl o jejich náhradě výrokem vycházejícím z § 60 ve spojení s § 120 s. ř. s. Žalovaná neměla úspěch, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Stěžovatel byl na základě rozsudku Nejvyššího správního soudu v předcházejícím řízení před krajským soudem, jakož i v řízení o kasační stížnosti, úspěšný. Z obsahu spisu je však patrné, že stěžovateli žádné náklady v řízení o žalobě a o kasační stížnosti nevznikly. Nejvyšší správní soud proto rozhodl v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. tak, že mu náhradu nákladů řízení nepřiznal.

[29] Podle § 35 odst. 10 ve spojení s § 120 s. ř. s. hradí zástupci stěžovatele, který byl soudem ustanoven k ochraně jeho práv, hotové výdaje a odměnu za zastupování stát. Zástupce stěžovatele, advokát JUDr. Ing. Jakub Backa, byl stěžovateli ustanoven již v řízení o žalobě usnesením krajského soudu ze dne 7. 10. 2020, č. j. 42 A 24/2020 - 20. V řízení před Nejvyšším správním soudem ustanovený zástupce učinil jeden úkon právní služby, a to písemné podání soudu ve věci samé [§ 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „advokátní tarif“)], kterým bylo podání kasační stížnosti. Náleží mu proto odměna ve výši 3 100 Kč [§ 9 odst. 4 písm. d) ve spojení s § 7 bodem 5 advokátního tarifu] a dále 300 Kč paušální náhrady hotových výdajů [§ 13 odst. 4 advokátního tarifu], celkem tedy 3 400 Kč. Vzhledem k tomu, že ustanovený zástupce doložil, že je plátcem daně z přidané hodnoty, musí být tato odměna a náhrada hotových výdajů dle § 35 odst. 10 s. ř. s. navýšena o částku odpovídající dani z přidané hodnoty v sazbě 21 %. Celkem tedy bude ustanovenému zástupci z účtu Nejvyššího správního soudu vyplacena částka 4 114 Kč, a to do 30 dnů ode dne právní moci tohoto rozsudku.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3, § 120 s. ř. s.).

V Brně dne 16. dubna 2021

JUDr. Viktor Kučera
předseda senátu